

מסכת שבנו לגיה

מִן
תלמוד אדומי
עם מפרשים קדומים והגונים

גדפם מחדש בעוהשי"ת
פה עיר הקודש ירושלים
כפי שהודפס
בהוצאת האלמנה והאחים נמו בשושן הבירה
ה' אלפים תשפ"ד

ארבעה פרק ראשון טכנולוגיה ב.

האיפון והסמרטפון, צגמ' פריך היינו הך: הטבל'עט, כמו סמרטפון רק גדול קצת יותר ופריך לזה כיסים יותר גדולים, ואף שהוא עדיף מסמרטפון אבל גדולי ישראל אסרו אותו ג"כ: השיאומי היינו שיאומי חצי טאבל', ובצחיות מסוימות הוא גרע יותר מהסמרטפון, אבל שיאומי צלי טאבל' אמרין צגמ' דהוי חולדה ואסור מפני מראית העין: פגיעתן טובה, אינו מלשון ויפגע צמקוס לומר שפגיעתן טובה, כי אדרבה צגמ' תנין כמה נריכים להתרחק מהם, אלא הכוונה לפגוע בהם להזיק אותם: גמ' נדרים פ"ז, מכשיר מסך שצננים האחרונות נתקנו צממה צמי כנסיות וגדולי ישראל התריעו כבר על הסכנות הטמונות בהם כאשר נערים ירקדו סביב יומם ולילה לגלגל צאתריו והרעה פעמים כבר נפרלה לעמק השאול וחללים הפילה: וזו פי. תוכנה שיש צמללמות המחצרת לאינטרנט: וידוע. היא תוכנה קלוקל ביותר ומשגיחי הכשרות משתמשים בהם צסן הרחוקה רח"ל: וידיאו. כבר אסרוה כל גדולי ישראל ולאחרונה נכנסה צללת נדדית אל תוכני המללמה, ואנשים כשרים ויראים מנתקים אותם מיד צקנייתם: אי מונח בביסיה, דבר רחוק הוא ואינו מצוי, ואל תתמה אי מונח צכיס מנח ידעיין שיש לו סמרטפון דהכרת פניהם ענתה צם שיש להם ואף אם הוא מסמרת תחת אינטלל של יהודי הדור וגלימת רצני: גרמיר. אמה: ב"בא דבי טבחי. לחם קדוש היא, וטוב שיאמרנה לתוך אוזנו של הסמרטפוניסט לכל הפחות י"ח פעמים: פושטו אפילו בשוק: איני יודע אם פושט את מלבושיו העליונים או פושט את סמרטפוני:

ארבעה

אבות מוסיקן, האיפון הסמרטפון הטבלט והשיאומי, לא הרי הסמרטפון כהרי הטבלט ולא הרי הטבלט כהרי השיאומי, הצד השווה שבהם שמוציאים את רוח החיים ודרכן לילך ולהזיק ושמירתן עליך, הכלים האלו פגיעתן טובה החובל בהם פטור והם שחבלו באחרים חייבין: גמ' מדקתני אבות מכלל דאיכא תולדות, מאי ניהו תולדות, אמר רב שערנאה היינו דתניא הצד השווה שבהן לאתויי מאי, לאתויי אימיל ונדרים פלום, וידוע, וידיאו, סרטים, תומך כשר, ווי פי, וליתני נמי הווי, אמר רב שיראה תנא ושייר, מאי שייר דהאי שייר, שייר השיאומי בלי טאבל', ואיבעיא אימא להכי שייר כדי לילף מיניהו על כל המכשירים המתחדשים בכל תקופה שאין לדבר סוף. איבעיא להו תולדותיהן כיוצא בהן או לאו כיוצא בהן, גבי אבות הטומאה תנן, אבות הטומאה שלשה האינטרנט הוואצפ והבינה מלאכותית, תולדותיהן לאו כיוצא בהן דאילו אב לפעמים משתמש בהם רק לצורך פרנסה ובחסום לגמרי, ואילו תולדותיו משתמשים בהם ללא צורך ובפרוץ לגמרי, אמר רב טריפה, יש מהן כיוצא בהן ויש מהן לאו כיוצא בהן, רב טריפה אהייא קאי אי לימא אסמטרפון וכי תולדותיו לאו כיוצא בו, אלא קאי אמטבלט והשיאומי יש מהן כיוצא בו ויש מהן לאו כיוצא בו, שיש שתולדותיו כבר יקנו סמארטפון. האיפון והסמרטפון: היינו איפון היינו סמרטפון, אמר רב מבין, כיון דאיכא אתרא דקרו ליה איפון ואיכא אתרא דקרו ליה סמרטפון תני להו בהדי הדדי, א"ל רב יושן א"כ ליתני נמי הבלקבערי, כיון דאיכא אתרא דקרו ליה בקלברי, א"ל כיון דבזמן הזה ליכא אתרא דקרו ליה הכי לא קתני לה. פגיעתן טובה: תני אמר רבי רחוקאי האי מאן דאיכלע גביה גברא עם סמרטפונא, אי מונח בכיסיה יקרא ק"ש, ואי מחזיקו בידיו כיון דהוי כקאים במקום הטינופת לגשוף מדוכתיה ארבע גרמדי, ואי לא יכול, יעצום עיניו ולימא הכי כלבא דבי טבחי שמינא מינאי, רב קולאה אמר יפתח בלשון רכה לפרש לו בנועם האיסור הגדול שיש בהחזקת כלי זה ובפרט כשמוציאים זאת ברבים, ואם יקשה ערפו יתאזר כנגדו בעזות דקדשה וירעים עליו קולו עד שיגשוף הוא או סמרטפוניו מדוכתיה אלפיים אמות. אמר רב רבי המוצא רב או משגיח כשרות בסמרטפוניו פושטו אפילו בשוק, מאי טעמא, אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה', כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב. ר' נגדי, חזייה ליההוא סרמטפוניסט דהוה מעיין בסמרטפוניו בשוקא, סבר דבן ישראל הוא, קם

שמוציאים את רוח החיים.
אומר רצנו'פון יש כאלו שהשינוי שהכלי עשה בהם ניכרת עם הזמן צקלסתר פניהם וצמלצושיהם וצמשקפיהם, כדאיחא לקמן צגמ' ת"ר עשרה דברים נאמרו וכו', אבל יש כאלו וציעקר אלל היותר מצוגרים שעוד נשארים עם כל השמונה צגדים ועם שלימות הזקן והפיאות, ורק פנימיותם נרצבת ודעימותיהם מתעקמות ומתטפשות, וכן אפשר להיות כאלו שאפילו יכולים להיות ממשיכי קוס ולהויל דמעוות צתפילה, ורק הם צעלמס יודעים הסמירות ופילו האיטיות המקננת צקרצם, ועוד אומר רצנו'פון דהא דאיחא מנדיקים, שיש יהודים שצממגיעים לעולם העליון שואלים אותם ר' יהודי איך הזקן שלך, ויש יהודים ששואלים אותם ר' זקן איך היהודי שלך, צממינו נמוסף עוד שאלה להסמרטפוניקטים צעלי הדורי זקן ששואלים אותם יהודי למה השארת את הזקן שלך, אילו לכל הפחות הורדת את הזקן שלך לא היה אחרים לומדים ממך לקנות כלים המשתייכים, ולא היו מתרמים שאפשר להישאר יהודי עם כלים אלו, ועל כל שער ושער של זקנו יקבל את המגיע לו כראוי. **תולדותיהן לא כיוצא בהן.** יש הרבה מקרים שהאבא או הסבא צשנטיהם המצוגרות קנו להם סמרטפון, ואלאאיהם שעמדה להם זכות אבות לא להיגרר צקלקוליהם, לאחר פטירת הסבא מתקשים מאוד כשנולד נכד צמשפחה כי צסוס אופן אינם רוצים ליתן שם על סבא סמרטפוניסט, וזה מן השאלות הקשות שמגיעים לפתחי האדמורי"ם והרצנים, כי לפעמים יש ציה שאלות של שלום בית וכבוד משפחה, יש המורים להם להוסיף עוד שם ויש המורים לבזון צנתיית השם על סבא אחר שנקרא צסם זה, ויש המורים שאדרבא להדיא לא יתנו שם זה וכשכל הסביבה יתמהו למה לא נותנים שם על

הסבא שנפטר עתה, יפרסמו שהוא מפני שהיה לו סמרטפון ואולי ציה יהיה כפרה לנשמתו המתקלע צעולם העליון:

ג'ציון המסכת

לקדירה דאית ביה
שישים. לא זכית להבינו
אמאי בעינן שישים הא
הוי כגידין שאין בו טעם
דבטל ברוב דהלא אין
שום טעם בה להחזיק
כלי שקין ומשוקץ
שכזה שמטרת את האדם
וצריך עיון גדול:

סמרטפון שנפץ לקדירה. וא"ת דהוי לן לאסור אותו גם
משום אכר מן החי, דחזין דאלו המשתמשים בה
נהיה מקושרים צו עד שמרגישים דהוי להם ענש מענשם והוי
כאכר שהשמה תלויה צו, ומעשים בכל יום שאנשים חסים על

סמרטפונים יותר מחייהם, ועד
כדי כך שיש ספק בהלכה אם
צריכים להכניס סמרטפונים בקצרים
לאחר פטירתם כמו אכר שנגדע
צחיים שקוצרים אותו יחד, ויש
לומר דאין ה"נ דהוי"ל ענש
מענשם אצל אי אפשר לקרואו אכר
מן החי כלל אלא אכר מן המת,
ולאו משום דאמרנו חז"ל רשעים
צחיים קרויים מתים, אלא רואים
צחוש על הסמרטפונים שגורמים
כנפטרים לאחר כמה שנים בלא
טיפת חיות כלל וכלל.

מנצ'ן הא דאמרי וכו'. צמערצי
נפקא ליה מהכל, דהמן
הלא ממוכן היה שמו ולמה הוסיפו
לו את השם המן, אלא צ"ל דצעת
שקנה את הסמרטפון הוסיפו לו
שם זה, דהלא ידוע לכל דכל מי
שיש לו סמרטפון הוא כזה מסכן,
לכן נתנו לו שם המן שנוטריקון
הוא מ'סכן' נ'ורא וצמערש הנעלם
איתא הכי דמדרבי הנדיק צעת
שהיה רוכב על החמור היה משורר
את השיר הנחמד והאהוב "כל מי
שיש לו סמרטפון הוא כזה מסכן
מי ששוכר הוא יהודי כשר", ואומר
מ"י דלא צדיק אומרים על
סמרטפונים שהוא כזה מסכן
שאין המילים הנכונות שיכולים
לצטאות את מסכנותו הנורא, הוא
כ-ה מסכן שמיינות עולם עוד לא
היה מסכן שכמותו, אנשים עוצרים
את המשפחה, את הילדים, את
הפרנסה, את החברים והקציצה,
את החיים היהודים, השנצמות
והימים טובים, המנוחות והמעשים
טובים, צעזיל לעצמו מוסרת כזה,
מאזדים כל טיפת אנושיות
ומתמכרים לזה צעירוף נורא,
רחמנא לשזן מהמסכנות הנוראות
הלו:

חטף מיניה ושבריה לרסיסים, איגלאי
מילתא דנכרי הוא, אמר סמרטפון
סמרטפון ראה כוחך, שעל ירך כבר לא
מכירים בין ישראל לנכרי. שפר"ש סימן:
אמר רב שומאה למה נקרא שמו סמרטפון
על שם הסמ"ך מ"ם שהמציאו והביאו
לעולם בכדי לעכב את שחיטתו שיהיה
לעתיד לבוא, רב שומאה אמר שמשמא
עיני האדם, רב רועלה אומר על שם
הס"ם המות שיש בו, רב שמשא אמר
שכל המשתמש בו נהיה סמרט, מאי
סמרט, א"ר חצדא, גולמא, תנו רבנן
עשרה דברים נאמרה בסמרטפונים,ט,
אורה את הבטלה, שונא את המוסר,
דעתו אינה מיושבת, שכלו מטורפת,
טפשותו מתרבה, דיעותיו משתנים,
פאותיו מתדלדלים, מלבושיו מתהדקים
ומשקפיו משתגעים, תפילותיו מתקצרים
ויהדותו מתקררת, ותו ליכא והאיכא
שינויי טובא אמר רב צנעי, לא נשנו
דברים שהצניעות יפה להן. אמר רב
שלום כהנא, כל המסכן את הסמרטפון
מסננין לו את הגיהנם, וכן אמר רב חוכא
כל המאשר את סמרטפוניו יהיה לו גיהנם
מאושר, איכא דאמרי מריתחין להם את
הגיהנם יותר שמראים עצמם כשר
ומחמיאים את הרבים, עליהם נאמר
עושים מעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס.
**מתני' הסמרטפון והטבלט מטמאין
במגע במשא ובאוהל,** כיצד מטהרין
אותו רבי סבינה אמר אין לו מטהרה
אלא סבין, רבי שוברה אמר שבירתן
מטהרתן, אמר רבי שריפה אין ביעור
סמרטפון אלא שריפה רבי פירורה אמר
אף מפרד וזורח לרוח או מטיל לים,

נפלה עליו מפולת חרי הוא כמבוער רבי מפולה אמר כל שאין הכלב
יכול לחפש אחריו: גמ' תנא כמה חפישת הכלב עשרים אמה, והתנן
גבי חמין כמה חפישת הכלב ג' טפחים, אמר רב חפשהא אמו כלב מי
מחפש אחר סמרטפון, אלא מאי כלב, אדם שסמרטפון קשורה בו ככלב
ולגביה חיישינן שיחטט אחריו עד עשרים אמה, א"ל רב מלולא אם כן
אפילו טובא נמי, א"ל, מסתברא שלא יכול לחכות עד שיגמור להרים
מפולת גבוה כזה ובודאי יקנה לו מכשיר חדש, א"ל א"כ אפילו פחות
מעשרים אמה נמי לא יכול להתאפק אלא אמר רב גללא תני כמה חפישת
הכלב שלשה טפחים. אמר להו רב תחומה לרב תמולה אמאי לא הוית

מר גבן באורתא בתחומא, דאיבעיא לן מילי מעלייתא, אמר ליה מה מילי מעלייתא אמריתו, א"ל
דאיבעיא לן הכי, סמרטפון שנפל לקדירה דאית ביה שישים האם נתבטל איסורו או לאו, ואי נפל לקדירה
שנתבטל בו כזית דבר אחר האם אמרינן מצא מין את מינו וחזור וניעור, חד אמר כיון דהוא נותן טעם
לפגם בטל אפילו בלא שישים, וחד אמר כיון דהוי בריה דאסור מתחילת ברייתו לא בטיל, דכל
המשתמשים בה נעשים בריה חדשה ומשונה, חד אמר דהוי כבעלי חיים דאינם בטלים, כיון דכל
המשתמשים בהם נעשים כבהמות ממש, ומחו לה אקדקדו, דאי משום הא הוי בטיל דמעמא דבעלי
חיים לא בטיל משום דחשיבי אבל בעלי חיים כאלו לא חשיבי, כהא דאמרינן לא זכה יתוש קדמך, וחד

גולמא. היינו גולם שנצטלו ע"י צפר ודס שיש להם נפש החיות
אצל ללא נשמה וללא אלוקים: פאותיו מתדלדלים. יש
שמוכרים הפאות לגמרי ויש שמקצרים אותם לרוחצ שנטאר רק
מעט שערות ויש שמקצרים אותם לאורך: משקפיו משתגעים.
לפי האופנה והסטיל שחברי קבוצתו
מהדור ועד כוש החליטו עליו:
יהדותו מתקררת הוא נהיה קר
ואדיש לכל דבר שצקדושה, כבר לא
תמנא אותו שואל איזה שאלה
בהלכה לרצנים, הכל טוב ויפה לו
הכל נעשה לו כמישרין, השנצמות
שלו החגים שלו המנוחות בזה
קרירות ונכריות, הקידוש שלו
האכרע מיינס שלו ההדלקת נר
חנוכה שלו עם כזה אטימות שא"א
לתארו, אם היו אנשי כנסת הגדולה
היו מתקנים לכאורה צרכה מיוחדת
צורך שלא עשוי סמרטפונים:
המסכן את הסמרטפון, גחמא
צעלמא היא כי אין כזה מושג
סמרטפון מסונן, זה בלוק אחד
גדול: מתני' הסמרטפון
והטבלט. ה"ה לשיאומי כדתנן
לעיל, ובספרים אחרים גרסין נמי
כן צמערשנינו: אי מצי' צ"ם. צמ'
פסחים כח. איכא פלוגתא בין רבה
לרב יוסף אי כשמטיל לים צעי
פירור ג"כ ורב יוסף ס"ל דעבודה
זרה דלא ממסיה צעי שמיקה א"כ
ג"כ הכי יהא נריך שמיקה: גמ'
קשורה בו בב"ב. אי נמי משום
דאמרין בקידושין מ: האוכל בשוק
הכי זה דומה לללל ויש אומרים
פסול לעדות והסמרטפונים כולם
חיים הם צשוק שמכל דבר עושים
תמונות וסולחים זאת לרצם א"כ
אין לך דומה לללל יותר מהס: דא
הוית גבן באורתא דתחומא.
כלומר חבל על שלא היית אמש
צצת אללנו צמוך התחום, שחובל
לצוא לצית המדרש לשמוע: נעשים
בריה חדשה ומשונה. כדאמרין
לעיל דנעשה גולמא עיי"ש:
בבהמות ממש. צצצא קמא נד:
מצינו דאיכא שור פקח ואיכא שור
חרש ושוטה ונריך לומר דהני
כזהמות שוטים מדמי להו ועליהם
קא' כוות הכתוב (ישעיה א') ידע
שור קוניה וחמור אצוס צעליו וגו':
בעלי חיים בא"ל דא חשיבי.
ועליהם המלילו ואמרו, אם
הסמרטפונים כחמורים אנו כצני
אדם ואם הסמרטפונים כצני אדם
אנו כגלמים, שצריך להשריש בקצצו
וצדירותינו מנאותם האמית, כי
אם נחשיצ אותם אנו צצכנה גדולה:

ארבעה פרק ראשון טכנולוגיה

ג.

גליון המסכת
דרש ההוא בבבא
ולפי זה יתבאר מה
שאנו אומרים "רוב בניו
וקניניו על העץ תלית"
דאיו הקנינים של המן
תלו על העץ אל שתלו
גם את סמרטפונים.

שהיה להמן סמרטפון, כספרים אחרים גרסין אחשורוש, ומציאים ראיות אחרות, חד אמר דכתיב וכלים מכלים שונים, וחד אמר דלמרינן בגמ' מגילה אחשורוש מלך טפש היה הרי שהיה לו סמרטפון, וחד אמר מהא דכתיב ואני לא נקראתי לנצח אל המלך זה שלשים יום, והוא מילתא דתמיאה טובא שהמלך יסגור את עצמו בחדר שלשים יום ואפילו את המלכה לא יכניס אליו ועל כרחך כך לומר שהיה שקוע בסמרטפון שלשים יום צריפות יומם ולילה בהתפשטות הגשמיות:

רבי עציצא אמר מהכא וכו' אומר רבנו פרק דהא איכא למיפך דדילמא הא דכמו לא הכירה אותו היא משום דהמן ודאי רצה להמעיט את צמחו לכן התחפש למדכי הנדיק והלגש את עצמו צפירות וזקן גדול, ואולי מכאן המקור למנהג ישראל תורה שמתחששים צפורים, ועוד אומר רבנו פרך דלינו רחוק מלומר שהמן צלמא היה לו כל השמונה צגדים תמיד וכן הלך עם זקן גדול יורד על מדות סמרטפון ולכן לא הצמיח צין מרדכי להמן, כמו שאנו רואים כהיום שיש המנ'ס עם סמרטפונים ועכ"ל מלוצשים צמונה צגדים וזקנים מהודרים:

פטיש המוצא סמרטפון בביתו בשבת האם מותר למלטלמו להוציאו מביתו מי הוה כלי שמלאכתו לאיסור שאין בו שום השתמשות של היתר או דלמא הוה מוקצה מחמת מיאוס או דלא גרע מגרף של רעי שמותר להוציאו אמר רב פוצץ יכפה עליו כלי עד מוצאי שבת ואז יפוצצנו לרסיסים. רב סותרא הוה גני תותיה פורייה דענן בישא, שמעיה דהוי מתגנדר מצד אל צד ומשחק בסמרטפון כל הלילה ודמי עליו כמאן דקנה אותו באותו היום, בצהריים קם מפריה מירח את שערות פאותיו הרלות עם ג'לי, אול לבית מדרשא ריקא וחשוכא, הפשיל שרוולו הצמודה, הניח תפילין סיבב את הכימה שבעה פעמים, כששפתותיו נעות וקולה לא ישמע, פשט את תפיליו פתח את מעילו וחזר לסמרטפון קרא עליו האי קרא 'והיית משוגע ממראה עיניך אשר תראה' רב סורחא קרא עליו 'אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם', רב חוצבה קרא עליו 'אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארת בארת נשברים': דרש ההוא בבבא קמיה דרב קפיוא מנא לן הא דאמרי אינשי דהמן בן המדתא כבר היה לו סמרטפון, פליגי בה אחרונאי רב פשיטא ורב תימא חד אמר הא סברא היא ולמה לי קרא וחד אמר דכתיב איש צר ואויב המן הרע הזה וכי יש דרך אחרת להרויח תוארים אלו. ת"ר מאי דכתיב ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי וגו' וכי המן בעצמו לא היה רואה שמרדכי אין כורע ומשתחוה לו עד שהוצרכו לו להגיד, א"ר כריעה מכאן ראה שהיה לו להמן סמרטפון ולא ידע מה נעשה סביבו מרוב שקיעותו בה, עד שבאו ואמרו לו שמרדכי אין משתחוה לו. רבי פרסומא אמר, מהכא דכתיב, ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש, ומנא ידעי להו כולי עלמא שושתי מיאנה לבוא בדבר המלך, אלא ודאי שהמן שלח ווצאפ לכל העמים ונתפרסם בכל מדינות המלך. רבי קפיצה אמר מהכא דכתיב ויאמר ממוכן לפני המלך והלא ממוכן קמן השרים היה, וכדאמרינן מכאן שהדיוט קופץ בראש, כמו כל הסמרטפוניסטים שקופצים בראש בכל מקום, רבי כשרי אמר מהכא דכתיב לעשות כרצון איש ואיש, ודרשינן לעשות כרצון מרדכי והמן, מרדכי דכתיב איש יהודי, המן דכתיב איש צר ואויב, ופירשוהו דאחשורוש רצה שהיהודים יהנו מסעודתו לכך העמיד משגיחי כשרות לכל איש ואיש, משגיח בלי סמרטפון הנהו מרדכי דקרי להו איש יהודי, משגיח עם סמרטפון הנהו המן דקרי להו איש צר ואויב, רבי עציצה אמר מהכא, דכתיב ויקרא

אפקוד מבי מדרשא. ואל תתמה וכי על טעות קטן כזו זורקים מצית המדרש, כי כיון דיכול ליעול צוה שצטתא לצני הישיבה שיש כזה מושג של היתר צוה זה אסון נורא מאוד וצדברים אלו צריך ליתן עם כל התקיפות והתריפות להעמיד דברים כחומה, כשהיכל וחילוחיו מנסים לטרף אותנו בכל הכוחות נריכים לעמוד איתן לא ליתן לו שום דריסת רגל צמחצצה וצדיצור וצמחצצה והוא פשוט: דאין צו טהרה עולמית. היינו אף שינא כבר מכלל שימוש מ"מ צריך לצערו מן העולם משום לא ידבק מאומה כך מן המרס, ושנא ילך לאומן ויתקנו, ומשום הרחק מן הכיעור ודומה לו: האם צריך להטביע. ולהגדילו לא איצטא ליה דפשיטא ליה דלא מהני ליה: רב סותרא הוי גני וכו'. אין ללמוד מכאן דמותר להיכנס לבית של סמרטפוניסט דשם הוראת שעה היתה ללמוד ממנו דרכיו כדי למנוע רבים ליתן צלחותיו: מתגנדר. מתגנדר: ודא ידע מה נעשה סביבו. צגמ' איתא הלל מחייב את העניים יוסף מחייב וכו' וכהיום אפשר להוסיף הסמרטפונים מחייבים את העניים וקשיי הריכוז, כי כשרואים אנשים יכולים לנדנד שניה כל כך הרבה שעות ולהיות מרוכז ומנותק מכל היות העולם בהתפשטות הגשמיות [הרומיות] זה מחייב שגם אנו צלד הקדושה צמורה ועצדה יכולים להיות כך: ודאי שהמן ש"ח ווצאפ צב צעמים, ולא צדדי שלח המן אגרת להיות כל איש שורר צמחו ומדבר כלשון עמו הלא כשונה הוחזק צוה צעני האומות כדאמרינן צמגילה יב דהוא דבר פשוט שאפילו הגרדן שורר צמחו, אלא המן וגונדא דיליה הסמרטפוניסטים שאין להם שלום צית לרגע אחד כיון שכולם שקועים צמרטפונים וכל היום שמה שמה הוצרכו לשלוח אגרות האלו להליל את מצאם אצל לא עזר להם כלום: משיגיה עם סמרטפון. אף שאין לך תרמי דסתרי צענוס יותר מזה, כי משגיח וסמרטפון הם שני הפכים, משגיח היינו שצריך להיות

הפעם הראשון שדעה את עיניו. בספר המנהגים הקדמון אומר ללך נוהגים צפורים ללמוד אבות וצנים בשיבת מרדכי הנדיק לאפוקי מהמן וגודל דיליה השקועים בסמרטפונים ואינם פונים אל נאמליהם אפילו לרגע אחד:

שהיה שקוע בסמרטפון.

אומר רז"ק דמסתמא ראה אז קליפס ששלחו לו האידן מסתובב צרובות ומכריז לפני מרדכי 'ככה יעשה', כמו שרואים לפעמים אנשים שנמצאים בחתונה או בשאר מאורע וצמקים להציט על המאורע צעירי בשר, מסתכלים הם בסמרטפון סרט שרואים עכשיו את המאורע שבו הם נמצאים, שכל כך התמכרו והתקשרו לזה שכל זמן שלא רואים את זה בסמרטפון אז כאילו הם לא היו שם:

מפני מה ה"ך בשבילי ביתו.

ואפשר לומר דהמן כבר שכת לגמרי מקום מוצאו של ביתו, כי זה שנים רבות שלא הגיע לביתו, אז משום שהיה רץ צרובות קריה להשיג עוד כבוד ועוד כבוד ולזכות אנשים צמנות המלך לכרוע ולהשתחוות לו, כי חזל לו על כל דקה שיכול עוד אדם להשתחוות לו, אז משום שהיה שקוע בסמרטפוניו כל היום וכל הלילה ולכן לא היה מגיע לביתו כדרכם של הסמרטפוניסטים שמונאים אותם כרביהם כל הלילה שקועים בסמרטפונים, ולכן אמר שכתוב ויתאפק המן וכדפרשנו לעיל שהתאפק מלהציט אל סמרטפוניו ומיד כתיב ויצא אל ביתו, שעכשיו הפעם הראשונה שהגיע לביתו, וכן אח"כ צפיק ו' כתיב והמן נדחק אל ביתו למה היה צריך להידחק וכו' לא ידע היכן גר אלא מכאן שאכן שכת איה ביתו עד שדחפוהו אל תוך ביתו:

והיכן מצינו שהמן דיבר עם אישתו ואוהביו.

הלא באסתר ה' כתיב וישלח ויצא את אוהביו ואת זרע אשתו ויספר להם המן וגו' הרי שכן מצונו שדיבר עמהם וי"ל דהתם כתיב לעיל מיניה ויאל המן צוה ההוא שמח וטוב לב, ופירשוהו שזה היה הפעם היחידה שהמן היה שמח וטוב לב וזה הגיע לו ע"י הנילוות הקדושות שאכל צמשתה אסתר, אבל כל הימים היה שרוי בדכאון וצמרה שחורה [כדרכם של הסמרטפוניסטים], ונדאי כשהגיע לו הארת שמחה דקדושה השפיע עליו לזרוק את סמרטפוניו לשעתו, והדא הוא דכתיב ויתאפק המן שהתאפק מלהציט בסמרטפוניו ולכן היה אז צריך לשלוח להציט את אוהביו ואת זרע אשתו ולא ע"י שליח וואלפס, אבל כמובן שהשפעת הקדושה לא החזיקה זמן רב במן דין ומיד אח"כ חזר אל דכאונו וממילא אל סמרטפוניו, ועוד

לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו ואיתמר בגמרא מגילה הכי, כי הוה נקיט ואזיל בשבילא דבי המן, חזיתיה ברתיא דקיימא אאיגרא, סברא האי דרכיב אבוה והאי דמסגי קמיה מרדכי, שקלה עציצא דבית הכסא ושדיתיה ארישיה דאבוה, דלי עיניה וחזות דאבוה הוא, נפלה מאיגרא לארעא ומתה. ונתקשו בה מפני מה הלך המן בשבילי ביתו היה לו לילך בקצה האחר של העיר כדי למעט בבושתו משכניו וקרוביו, אלא על כרחך שהיה שקוע בסמרטפוניו ולא ראה היכן הוא הולך, וכן בתו האיד לא הכירה שאביה הוא שמולך את מרדכי, אלא או שגם היא היתה שקועה בסמרטפונה, או שה"נ לא הכירה את אביה, כיון שכל הזמן עמד הסמרטפון מול פניו, ועתה היה הפעם הראשון שדלה את עיניו מהסמרטפון, והכירה שזה אביה לכן הפילה עצמה מהגג. רבי אבלאה אמר מהכא דכתיב והמן נדחק אל ביתו אבל וחפוי ראש, ואתמר אבל על בתו וחפוי ראש על מה שאירע לו, ומהיכן ידע המן שבתו נפלה ומתה הלא הלך הלאה עם הסוס ברחוב העיר, אלא ודאי שקיבל וואצפ ובה קליפ שחשכנים הסריטו האיד היא מפלת עצמה מהגג. רבי חפואה אמר, כיון שנפלה העציצא עליו א"כ נתקלקל הסמרטפון שלו, והכי דרש לה אבל על סמרטפוניו וחפוי ראש על מה שאירע לו, דייקא נמי דמיד לאחריו כתיב ויספר המן לזרע אשתו ולכל אוהביו את כל אשר קרהו, והיכן מצינו שהמן ידבר עם אשתו ואוהביו הלא לא דיבר עמהם רק ע"י הוואצפים אלא

מכאן שנשבר סמרטפוניו, וכן נמי דכתיב עודם מדברים עמו וסריס המלך הגיעו ויבהילו להביא את המן אל המשתה, ולמה היו צריכים להבהילו, אלא ודאי ששלחו לו כל הזמן הודעות בוואצפ שגיע להםעודה, ואין קול ואין עונה, לכך הגיעו בבהילה להביאו, רבי פרנסאה אמר מהכא דכתיב ויספר להם המן את כבוד עשרו ורוב בניו, ואמרינן בגמ' מגילה כמה רוב בניו אמר רב שלוששים, עשרה מתו ועשרה נתלו ועשרה מחזרין על הפתחים, ורבנן אמרי אותן שמחזרין על הפתחים שבעים היוא, הרי שהמן היה לו סמרטפון ובניו דברו אל הקיר עד שמתו מרוב צער ובדידות, ופרנסה גם לא היה להם כדרכם של אלו והיו צריכים לחזור על הפתחים, רבי פרובלא אמר מהכא, דאתמר במגילה אמר רב חסדא זה בא בפרובלי וזה בא בפרובבטי, שמכר המן את עצמו למרדכי עבור ככרות לחם וקרו ליה עבדא דמזדבן בטולמי דנהמא, והאיד הגיע למצב

י"ל שהמן לא רצה להודיע בואצפ על תכניתו לשלוח יד מרדכי, כי לא רצה שיתפרסם ויגיע לאזניו של מרדכי לכן שלח לקרוא אותם לדבר פנים צפנים:

ארבעה פרק ראשון טכנולוגיה

ד.

עשרים לחם שעורים (מלכים ב' ד) מתרגמין עשרין טולמין דלתמא. כפר קרצום. שם מקום: המעטירה. גלשון סגי נהור: אוני אמן. ולי נראה דבעד עברי שלא רואה ללא אמרין ורעא את אזנו במרעא און שמע על הר סגי כי לי בני ישראל עצדים והלך וקנה אדון לעלמו תרעא, א"כ ק"ן בן צנו של ק"ו אדם שקונה לו סמרטפון שלא די לו צלועה צעלמא אלא להוריד לו את כל האחון: **מתני'** האינטרנט ניתרת. גמ' לקמן ט: מפרש אי התרתה היא או דחיה היא והנפקא מיניה למעשה: רבי שמואל ה"ו. הוא ניהו מרן רבינו פוסק הדור האחרון הגר"ש וואזנער זצוק"ל שהוסמך ע"י כל גדולי ודיקי הדור להיות פוסק הדור, ודיקי אמת העירו עליו שפוסקים כמותו צעמים, ומי לא ירעד ממה שכתב צמחצו כי "דבר פשוט שכל הגדרים הללו אינם גדר חומרא וחסידות, כי אם חובה על פי תורה על כל אדם מִיִּשְׂרָאֵל הירא וחדר לדבר ה', ומי שאינו מקבל תקנות וגדרים אלו הרי הוא פורק גדר", ופחד נורא מה שחז"ל אומרים לנו העוגש של פורק גדר זה וצא: **גמ'** עתידה טהרה וצניעות. וכמו שאמר הרה"ק מסקולטן ז"ע "זה אינו מלחמה עם טכנולוגיה, זה מלחמה על צנע קודש, כשרות וטהרה המשפחה של הדורות הבאים": שש ריבוא יהודים. שהתאספו צבאיות מאות אלמוריים רבנים ראשי ישיבות ומורי הוראות ציוס ט"ז כסלו תשע"ג:

כזה אם לא שהיה שקוע בסמרטפון, רבי ספראה אמר מהכא דתנא במגילה המן ספר של כפר קרצום היה עשרים ושתים שנה, וכי יש צורך פרנסה גדולה מזו, להחזיק סמרטפון לצורך עבודת הספרות בכפר קרצום המעטירה, רבי חקוקאה אמר מהכא דכתיב וכל זה איננו שוה לי, ואתמר במגילה מלמד שכל גנזיו של אותו רשע חקוקין לו על לבו, ובשעה שראה את מרדכי יושב בשער המלך אמר כל זה איננו שוה לי, ומה ראה על ככה שאין שוה לו כלום כשרואה את מרדכי, ותו וכי המן היה לו בכלל לב דאמרת דחקוקין היה על לבו, אלא ודאי שכל גנזיו חקוקין לו על סמרטפון הצמוד אל לבו ובה היה כל חיותו ושעשועו, וכאשר עבר ליד מרדכי וראה אותו יושב בשער המלך שקוע בתורתו ובדביקותו בלא שום כלי בידיו, לא יכול להשלים עם מציאות כזאת, האיך יכול להיות אדם שעות ארוכות בלי סמרטפון, אמר רב אוני לכך נהגו בני ישראל לאכול אוני המן בפורים דכיון דהמן היה שקוע כל היום בסמרטפון והיו צריכים לצעוק אליו לתוך האוזנים עד שישמעו ופעמים הרבה היו צריכים למשכו באזניו עד שנפלו מאליהם, רב

כיסא אמר דיש מקומות שנקראים המן טאשן והוא על שם הכיסים של המן שנקרעו מכובד הכלים שהכנים בהם. **מתני'** האינטרנט ניתרת בשלשה דברים, במקום העבודה בלבד, ולצורך פרנסה בלבד, ובחסימה המונעת כל מכשול בלבד, אמר רבי שמואל הלוי במה דברים אמורים לאנשים פשוטים אבל כל הירא לדבר ה' והחכם אשר עיניו בראשו, יתרחק לגמרי מהדבר האסור הזה האינטרנט וכל תולדותיו: **גמ'** ת"ר כשנתכנסו רבותינו לדון על כרם בית ישראל בתקופת הטכנולוגי, אמרו עתידה טהרה וצניעות שתשתכח מישראל, עמד רבי שמואל הלוי (וואזנער) על רגליו ואמר, חס ושלום שתשתכח טהרה וצניעות מישראל, עמד ותיקן להם תקנות גדולות לדורות עולם, להיות גידור ושמור, מהרודף המסית והמדיח הנקרא אינטרנט, שנתהווה בעצת בלעם הרשע נגד היסוד של עם ישראל, ושלשה עיקרי התקנות הם שאין שום היתר בעולם כלל להשתמש בהאינטרנט, אלא כשהוא במקום העבודה ולצורך פרנסה ובחסימה מעולה המונעת כל מכשול, וסימנך ע' פ' צ' ע'בודת, פ'רנסה, צ'דיק שישאר צדיק בלי שום מכשול. תווה רבי מאיר וכי הוא בלבד אמרו הלא כל פוסקי ודיקי הדור האחרון אמרו כך, אלא שכחום והוא חזר ויסדם וכתבם לדורות, אי נמי כיון

האינטרנט ניתרת בשלשה דרכים. תימא למ"י נמצאו למדים לפי משנתנו שיותר להיכנס לחדרי מתשצים כי הרי הוא צלל של מקום עבודה, והלא ידענו הסכנות העולמות האורחות שם, וכן איתא בתוספתא 'אמר רבי חזקי, ווי ווי להאי צבא דדרך על מפתח דחדר מתשצייא שהומן דעיל זה ידעו והומן דנפיק מיניה לא ידע, רבי קלקלי מוסיף עליו שדרגמו צרותניות צומן כניסתו לשם יודע אצל צנע יליאתו משם אינו יודע ועליה נאמר עולמים כל הרוגיה ורצם חללים הפילה, ואומר מ"י דהא דאמרנו דזה מקרי מקום עבודה אינו דבר צרור כלל וכלל, כי אע"פ שזה אכן לא צימו אצל אולי המירו דוקא צמקום עבודתו שיש לו שם זמנים קצונים שהולך שם ולא שיהיה לו גישה בכל זמן, אצל אף את"ל דזה כן מקרי עבודה, אצל לא המירו אלא לצורך פרנסה צלצד וצריך צה זהירות מרובה שלא להיגרר אחר דברים אחרים, כי הרבה יש שלצורך עבודתו היה די לו בצנע דקות ולמעשה מוצא את עצמו אחר כמה שעות של צלוי לריק, וגלישה מאחר לאתר ומאיימיל לאיימיל, ולכן אחד שידע צעלמו שאינו יכול לעמוד צה ששתמש רק לצורך פרנסה ומו לא מדי אסור לו להיכנס שם, וצריך להשתמש צדריים חילופיים כגון שנקנסים שם להדיא שלא לצורך פרנסה ורק לראות חדשות וכדומה ויש כאלו שצריכים לראות כל ההפגנות וכל מעמדי הקהילות וכדו' זה דבר מופרך לגמרי לגמרי, ועוד אומר מ"י שהלא צמחיתין תנן אמר ר' שמואל הלוי שכל הירא לדבר ה' אין לו להשתמש אפילו לצורך פרנסה ואפילו צמקום עבודה, וצפרט שצחר מתשצים שהוא מקום רצם ואנשים רואים אותו יוצא ונכנס שם הרי הוא יכול להיות מחטיא את הרצם ומחלל שם שמים צפרהסיא, אף שהוא יזהר להשתמש שם רק לצורך פרנסה, אצל החלשים שילמדו ממנו להיכנס שם ישתמשו גם לדברים אחרים, ומי אשר לו מוח צקדקדו ולא יצרת ממוקשי מוח האלו, ולא יחא לו חלק צאצדון הנשמות היקרים שהתדרדו שם לעצרי פי פחת רח"ל:

שהוא אמרו בכנס כלל ישראל לפני שש ריבוא יהודים נקראת על שמו, ואין ה"נ זהו דעתם הנחרצת של כל גדולי ופוסקי הדור. והחכם אשר עיניו בראשו: אמר רבי אום בר חומה האי מאן דבעי למהוי חסידא יפרוש לגמרי אפילו מפלפון רגיל וכשר, כי רבו בו המכשולות להגיע אל קוים לא רצויים ופסולים, ואם מוכרח הוא לזה אז יעבור לחברת 'נמו פון' שיהיה הפלפון שלו חסום לכל קוי תוכן ויהיה לו אפשרות רק לדיבור, רבי יישבא אמר בדור המידורף של לפני משיח אשר מה העולם חסר מנוחה, כל איש אשר מוח בקדקדו ורוצה לעצמו מעט ישוב הדעת בודאי נוהג הכי, ואפילו בלי שום מכשול,

גליון המסכת הכיסים ש"ה הפן נקרעו מכובד הכ"ס. ותמזה מאור הא אמרין לעיל דבתו לא הכירה את המן, כיון דהסמרטפון היה כל היום לפני עיניו א"כ למה נקרעו הכיסים שלו, וכן פירש המפרש לעיל על הגמ' אי מונח בכיסה דאין זה דבר מצוי שהסמרטפון יהא מונח בכיס, ואפשר ליישב לפי הגמ' לעיל דאמרין דהמן משגיח כשרות היה א"כ נמצא דהיה לו שני סמרטפונים אחד כביכול מאושר וזה היה מונח בכיס ואחד פורץ שהשתמש בזה כל היום, ובפרט אם נאמר דמשום תפקיד השגחתו טאבלט היה לו ודאי דנקרע או הכיסים עי"ז וקל להבין.

האישור שקיבלו וכו'. אומר רש"י כי ודאי שכל כלל עצם ההשתעבדות ש"ה האדם. וכמו שהמלך אחד מגדולי ישראל אסירי תודה להעסקנים המסורים שכל קהילות הקודש, אשר יומם ולילה לא יצטוו מלעמוד על גדרי הקדושה בכל לנצח ונפשם ואלמלא האף היתה המצב נראית, וכאן לא אייריין אלא מהענין של האישורים שהשטן מצא לו פרצה לתקוע יתד בהקהילות הנכבדות והשמועות ציורת, והיא חורבן וסכנה עמומה להמשך דורותינו, כי כשנצאם לדבר על לז מנהלי המוסדות שלא יכניסו ילדים שהוריהם מסמורטפנים ומנפנים אלו צהאישור שלהם, וכשתחנניס לפני ועד הכשרות שיוציאו הכלים טוענים הם מה נשתנינו מהקהילות שנותנים אישורים [אף שלא קרצ זה אל זה ואכמ"ל], ובהיום כבר צרור לכל שהעצה היחידה להעמיד הדם על חילה היא קיום פסקי כל גדולי הדור הנקראים פסקי הרב וואזנר וכדמק, וכל עוד שיש צה פשרי ועיקולי אז הספינה כולה נסכנה, ואין שום דרך אלא שפורצי הגדר והעבריינים יקימו להם קהילות ומוסדות נפרדים, וכל יום שעובר וענין זה איננה מתקן היא מכשול עמוס לעוד ועוד נשמות שיפלו לתהום האניטרנט, כי חצרה חצרה אית ליה והיא מכה מהלכת המתפשטת, ומי יאמר זכיתי ליצי שיוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה:

מאשרי העם הזה מתעים.

בתלמוד מערבי מצא פסוק זה (דברים כה) זכור את "אשר" עשה לך עמלק, האי עמלקאה דחייא להו לבני ישראל דמתפרשא ומתדלל מכל כליא דמשחיתא, קירר אותן עם הני אישורייא דדמק צהו להנחשלים צמחנה שעל דא צעינן לזכור קליפת האישורים ולשנוא אותו עד דיתמחי לגמרי ע"כ:

עצם ההשתעבדות של האדם להיות זמין עשרים וארבע שעות ביממה, איננה טוב להרבה ענינים, וההתמכרות לשמוע כל הזמן קוי תוכן ואפילו הכשרים ביותר מוקת לנפש ומוציאה את האדם מן העולם: דרש רב אסיפה בר הצלה מאי דכתיב (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו וגו' אישור לא יושיענו אל תקרי אישור אלא אישור, שהנביא עומד ומזהיר לישראל לשוב אל ה' ולהתוודות על החזקת כלים הטמאים, ולהודות על האמת כי האישור שקיבלו להחזיק אותם אינה ראוי אלא לצור ע"פ צלוחיתו, כי האישור לא אומר שזה כשר ולא שהוא חסום, אלא מצהיר שמחזיק בלי זאת אינו רשע גדול אלא רשע קטן, והיינו דכתיב (משלי ד') 'באורח רשעים אל תבוא ואל תאשר בדרך רעים', רבי חוזהא כד מטי להאי קרא הוי קא בכי (ישעיה ט') 'ויהיו מאשרי העם הזה מתעים ומאשריו מבולעים' שאותם שהיו ראויים לישר אותם ולהדריכם בדרך טובה היו מתעים אותם ומאשרים אותם לפיכך ומאשריו מבולעים שהיו מאשרים בעיניהם כשהיו מורים אותם הדרך הרעה היו מבולעים ונשחתים בעצתם הרעה, ווי להאי דרא בתראה דשוב התקיים בהם דיתעו העם אחרי האישורים ויהיו מאשרים בעיניהם שהם טובים וישארו

בתוך הקהילה ובניהם ובנותיהם ימשיכו להתחנך ולהתבלע עם צאצאיו, אמר רב מאשר מעולם לא עלתה על דעתם של המאשרים לומר שכלים אלו מאשרים הם בלי מכשול וראויים הם לבוא בקהל, רחמנא ליצילן מהאי דעתא, אלא משל למה הדבר דומה לבית כנסת אחד שהתרכו בה

אנשי בליעל שהביאו עמהם ביום הכיפורים מאכל ומשתה ובעיצומו של יום סעדו את לבם בריש גלי, והתרו בהם ורבו עמהם טובא אבל ללא יועיל, ובאין מגוס וברירה החליטו כמה אברכים להקים ועד קהילה שיסדר חדר מיוחד לבני בליעל אלו שלכל הפחות לא יאכלו בריבים רק בצניעא וגם סידרו להם חבילות אוכל וכוסות שתיה פחות פחות מכשיעור, כדי שלכל הפחות לא יכשלו באיסורי דאורייתא ובכרת החמורה אלא רק על איסורי דרבנן, אבל המשיכו למחות ולהתריע בהם ואף על פתח החדר כתבו שזה חדר הרשעים, ובהאישורים שחלקו להיכנס שם כתבו מפורשות שזה אישור לגיהנם ובדברים בוטות כמדקרות ייסרו אותם שיחזרו בתשובה, ובפתח בית הכנסת העמידו מודעות גדולות שח"ו אין כאן שום אישור והסכמה מטעם הקהילה לבני בליעל אלו, ושהציבור ימשיכו למחות בהם עד רדתם, ואין כאן אלא הצלה פורתא מאיסורים חמורים יותר, וכך הם פני הדברים באישורים על הסמרטפונים שאין כאן שום הכשר כלל, והכי נמי צריך לבקש מהעסקנים שנמלו על עצמם התפקיד של קירוב רחוקים שיבהירו זאת ברורות לציבור, כי אם לא, יהיה בזה בכיה לדורות עולם.